

У Мадридi дзвонять дзвони,
Всiх скликають до собору,
А в соборi тиск попiвства,
Дим кадильний в'ється вгору

Вiд престолiв до притворiв
Заповняють храм побожнi, —
I старi й малi зiйшлися,
Люди простi i вельможнi.

Та й не диво, бо прибути
Тiльки той не був би радий,
Хто бажає впасти в руки
До святої Германдади.

Загули величнi спiви,
Прогули та й змовкли знову,
I одразу на амвонi
Кардинал стає на мову.

I казання зачинає:
«Християни! Божi люди!
Не до простої молитви
Тут зiйшлися ми зiвсюди;

А щоб стати перед богом
Iз подячними сльозами
За незмiрну тую ласку,
Що з'явив вiн перед нами.

Вiн ознаку дав нам з неба,
Вiн з'явився перед людом

І сьогодні вранці-рано
Звеселив народ свій чудом.

Наш великий інквізитор —
Віри стовп і оборона,
Перед ним не може скритись
Навіть думка беззаконна,

Наш великий інквізитор
У замисленні тяжкому
По нічній роботі рано
Йшов над кручею додому.

Стежка там лежить над яром,
Яр же той глибокий, діти,
Там на дні лежать каміння,
А між ними пес забитий.

І нараз, від біса пхнутий,
Полетів наш батько в кручу,
І вже був зовсім готовий
Смерть прийняти неминучу.

Але тут і сталось чудо,
Тут і дав господь ознаку:
Впав наш батько не на камінь,
А на здохлу ту собаку!

І не вбився... Значить, бог наш
Догляда за нашим краєм.
От за віщо з щирим серцем
Цей Te Deum ми співаєм.

І тому...» Але в цій хвилі
Кардинал замовк зненацька.
Бачать: поруч з кардиналом
Постать ще якась юнацька.

А юнак почав казати:
«Не дури людей брехнею!
Бачить бог, чого ми просим
Не устами, а душею!

Бачить наші муки люті,
Бачить, як ми ниєм з туги,
Скільки лиха ми зазнали,
Скільки маєм ми наруги.

І справдить молитву нашу.
Слів тепер у нас немає,
Але бог у кожному серці
Ось які слова читає:

«Дай нам, боже, щоб за ката
Ми вже більше не молились,
Щоб і тілом, і душею
Всі ми вільними зробились.

А найперше дай, щоб згинув
Інквізитор наш великий,
Та щоб більше не було їх
Нині, прісно і вівіки».

І «амінь» — шибнуло зразу
З грудей цілої громади,
Та юнака вже вхопили
Вірні слуги Германдади,

І скарали: покотилась
Голова його відтята, —
Але вже тепер ми знаєм,
Як моливсь Мадрид за ката.

16 мар та 1901 р.
